

Sygnatura akt: I C 67/18 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 02 maja 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa:(...)w (...) z siedzibą w W.

przeciwko: **H. M.**

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego H. M.na rzecz powoda (...)w (...)z siedzibą w W.kwotę **10.017,81 zł** (dziesięć tysięcy siedemnaście złotych osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z:

1. odsetkami umownymi, w wysokości 10%, z tym zastrzeżeniem, że wysokość odsetek umownych za opóźnienie nie może przekroczyć w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi:

- od kwoty 13.181,96 zł (trzyście tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 27 lutego 2017 roku do dnia 15 marca 2017 r.,

- od kwoty 12.781,96 zł (dwanaście tysięcy siedemset osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 marca 2017 roku do dnia 14 kwietnia 2017 r.,

- od kwoty 12.381,96 zł (dwanaście tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 15 kwietnia 2017 roku do dnia 15 maja 2017 r.,

- od kwoty 11.981,96 zł (jedenaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 maja 2017 roku do dnia 16 czerwca 2017 r.,

- od kwoty 11.581,96 zł (jedenaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 17 czerwca 2017 roku do dnia 14 lipca 2017 r.,

- od kwoty 11.181,96 zł (jedenaście tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 15 lipca 2017 roku do dnia 15 września 2017 r.,

- od kwoty 10.781,96 zł (dziesięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 września 2017 roku do dnia 13 października 2017 r.,

- od kwoty 10.381,96 zł (dziesięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 14 października 2017 roku do dnia 15 listopada 2017 r.,

- od kwoty 9.881,96 zł (dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 listopada 2017 roku do dnia 15 grudnia 2017 r.,

- od kwoty 9.481,96 zł (dziewięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 grudnia 2017 roku do dnia 15 stycznia 2018 r.,

- od kwoty 9.081,96 zł (dziewięć tysięcy osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 stycznia 2018 roku do dnia 15 lutego 2018 r.,

- od kwoty 8.281,96 zł (osiem tysięcy dwieście osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 lutego 2018 roku do dnia 15 marca 2018 r.,

- od kwoty 7.481,96 zł (siedem tysięcy czterysta osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) za okres od dnia 16 marca 2018 roku do dnia 02 maja 2018 r.,

2. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 1.735,85 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści pięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) za okres od dnia 10 marca 2017 roku do dnia 02 maja 2018 roku;

II. należność główną w kwocie 10.017,81 zł (dziesięć tysięcy siedemnaście złotych osiemdziesiąt jeden groszy) i odsetki umowne oraz ustawowe za opóźnienie zasądzone w pkt I sentencji wyroku w wysokości 1.375,04 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt pięć złotych cztery grosze), czyli należności w łącznej kwocie **11.392,85 zł** (jedenaście tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt pięć groszy) rozkłada na 29 rat miesięcznych, w tym 28 (dwadzieścia osiem) rat po 400,00 zł (czterysta złotych zero groszy) i ostatnia rata wyrównawcza w kwocie 192,85 zł (sto dziewięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt pięć groszy), płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego po tym, w którym wyrok się uprawomocni, z tym zastrzeżeniem, że nie zapłacenie którejkolwiek raty w terminie i pełnej wysokości powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty kwoty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od całości niespłaconego roszczenia poczynając od dnia opóźnienia do dnia zapłaty,

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. nie obciąża pozwanego kosztami procesu powoda.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 02 maja 2018 r.

Sygn. akt I C 67/18

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2017r. (...)w (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wystąpił do Sądu Rejonowego L.z powództwem przeciwko H. M.o zasądzenie kwoty 14.917,81 zł, na którą składała się niespłacona należność główna – 13.181,96 zł oraz odsetki umowne – 1.735,85 zł. Ponadto powód domagał się zasądzenia odsetek umownych 10% rocznie, ale nie przekraczających odsetek maksymalnych od należności głównej od 27 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.735,85 zł od 10 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego żądania powód podał, że przysługuje mu od pozwanego

wymagalna wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej umowy o kartę kredytową C.z 16 listopada 2000r. w kwocie dochodzonej pozwem, której pozwany nie spłacił (k.2-4).

Sąd Rejonowy L. postanowieniem z dnia 31 maja 2017 roku, wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, procedując na podstawie art. 505⁽³³⁾ § 1 k.p.c., przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W., jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego (k.5).

W dniu 23 listopada 2017r. Sąd Rejonowy w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie powoda (k.232).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwany, zastępowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podał, że powództwo jest przedwczesne, ponieważ powód nie wypowiedział umowy bankowej, ponadto powód nie uwzględnił wpłat pozwanego dokonanych od 15 stycznia 2016 roku w łącznej wysokości 4.500,00 zł. Z ostrożności procesowej pozwany wniósł o rozłożenie roszczenia na 26 rat płatnych do 30 dnia każdego miesiąca po 400,00 zł i ostatniej – 471,81 zł oraz nieobciążanie go kosztami postępowania (k.235-237).

Powód w pismach procesowych datowanych na 5 lutego 2018 roku i 26 marca 2018 roku cofnął pozew o kwoty: 4.100,00 zł, a następnie także 800,00 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, wobec spłaty w tym zakresie dokonanej przez pozwanego (k.274-278, k.305-306).

Pozwany w piśmie procesowym z 20 marca 2017 roku zasadniczo podtrzymał swoje stanowisko procesowe, z tą zmianą, iż domagał się uwzględnienia wpłat dokonanych na rzecz powoda począwszy od 15 marca 2017 roku (k.297).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2000 roku pozwany H. M.zawarł z powodem (...)w (...) z siedzibą w W.umowę o kartę kredytową C., na podstawie której bank wydał pozwanemu kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie. Umowa została zawarta na okres ważności karty wynoszący 3 lata i była automatycznie przedłużana na okresy ważności kolejnych kart, chyba że bank poinformował pisemnie klienta na ostatni podany przez niego adres do korespondencji o zamiarze jej nieprzedłużania, co najmniej 30 dni przed upływem okresu wskazanego w umowie lub kolejnego okresu, na jaki umowa była zawarta (§ 1 i 2 umowy, § 3 ust. 4 pkt 5 regulaminu). Przez cały okres obowiązywania umowy z powodem pozwany otrzymał łącznie 5 kart. Zgodnie z umową klient był zobowiązany do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty w wysokości wskazywanej w wyciągu, która powinna nastąpić nie później niż w terminie wskazanym w wyciągu, który nie mógł być krótszy niż 24 dni od daty jego wystawienia. Klient spłacał całość zadłużenia najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia. W przypadku przekroczenia limitu kredytu klient niezwłocznie spłacał kwotę przekraczającą limit kredytu oraz uiszczal opłatę za to przekroczenie. Bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji określonych w tabeli opłat i prowizji oraz odsetek określonych w tabeli oprocentowania (§ 4 ust. 2 umowy). Bank dokonywał comiesięcznego udostępnienia wyciągu listem lub, na żądanie klienta, w formie elektronicznej (§ 9 ust. 1 umowy). Pozwany otrzymywał wyciąg początkowo w formie papierowej, a następnie elektronicznej. Początkowo całkowity limit kredytu na karcie kredytowej wydanej pozwanemu przez bank wynosił 7.000,00 zł, następnie wynosił kolejno: 8.400,00 zł, 10.000,00 zł i 14.000,00 zł. Pozwany wywiązywał się ze wskazanej umowy, lecz zdarzały mu się okresy zaległości w terminowej spłacie kwoty minimalnej, o czym był informowany przez bank wyciągami z rachunku karty w miesiącach od kwietnia do lipca 2014 roku, a następnie także w styczniu i lutym 2015 roku. Pismem datowanym na 12 października 2015 roku powód poinformował pozwanego o zamiarze nieprzedłużania z nim umowy o kartę kredytową, nie przesyłania mu wznowionej karty i rozwiązaniu umowy w dniu wygaśnięcia ważności karty. W listopadzie 2015 roku powód nie przysłał pozwanemu wznowionej karty kredytowej, a pozwany zaprzestał spłacać zadłużenie względem banku. Pozwany uzyskał informację, iż nie zostanie mu wydana wznowiona karta kredytowa także w trakcie rozmowy z infolinią powoda. Wyciągiem z rachunku z 10 grudnia 2015 roku pozwany został zawiadomiony przez bank o

zamknięciu rachunku i konieczności niezwłocznej spłaty pozostałego zadłużenia wynoszącego 14.377,02 zł z terminem płatności do 5 stycznia 2016 roku. Pismem datowanym na 17 listopada 2016 roku powód wezwał pozwanego w związku z niewywiązaniem się z warunków umowy o kartę kredytową do zapłaty zadłużenia wynoszącego na dzień 15 listopada 2016 roku 15.722,05 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi od kwoty niespłaconego kredytu (14.381,96 zł) w wysokości 10% w terminie do 24 listopada 2016 roku. Pozwany pismami z 13 maja 2016 roku oraz 24 listopada 2016 roku występował do powoda z wnioskami o zawarcie umowy restrukturyzacji lub ugody, mającej polegać m.in. na spłacie kapitału w miesięcznych ratach. W okresie od 15 marca 2017 roku do 15 marca 2018 roku pozwany dokonał na rzecz powoda wpłat na łączną kwotę 4.900,00 zł.

Dowody:

- ***umowa o kartę kredytową C. (k.27);***
- ***regulamin kart kredytowych C. wraz z załącznikami (k.32-36);***
- ***wyciągi z rachunków kart kredytowych (k.37-226);***
- ***pismo powoda z 12.10.2015r. (k.31);***
- ***wezwanie do zapłaty z 17.11.2016r. (k.28);***
- ***wyciąg z ksiąg bankowych powoda (k.26);***
- ***potwierdzenia wpłat pozwanego (k.290-292, k.255-262 k.298);***
- ***pisma pozwanego z 13.05.2016r. i 24.11.2016r. (k.279-284);***
- ***częściowo zeznania pozwanego na rozprawie z 14.03.2018r. (k.294-295 - czas zapisu: od 00:15:46).***

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony i nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego zostały uznane za wiarygodne i uwzględnione przy rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych. Jako wiarygodne Sąd uznał także zeznania pozwanego, w takim zakresie, w jakim pokrywały się z pozostałym materiałem dowodowym. Za niewiarygodną Sąd uznał tę część zeznań pozwanego, w której twierdził, iż nie był wcześniej informowany przez powoda o możliwości nieprzedłużenia z nim umowy o kartę kredytową, skoro pozostawało to w sprzeczności z treścią pisma powoda z 12 października 2015 roku skierowanego pod ówczesny adres zamieszkania pozwanego (k.31).

Sąd zważył, co następuje:

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy bankowej o kartę kredytową.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.140.939 z późn.zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Bezspornym w sprawie była okoliczność, iż 16 listopada 2000 roku pozwany H. M.zawarł z powodem - (...)w (...) z siedzibą w W.umowę o kartę kredytową C.. W oparciu o wskazaną umowę powód pokrywał należności transakcji wykonywanych przy udziale tej karty kredytowej, „kredytując” je na rzecz pozwanego.

Spór pomiędzy stronami ogniskował się wokół kwestii, czy doszło do skutecznego rozwiązania przedmiotowej umowy, w szczególności pozwany twierdził, iż zgodnie z jej treścią bank nie był uprawniony do wypowiedzenia umowy, a

tym samym roszczenie nie mogło stać się wymagalne. Stanowisko strony pozwanej nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż przedmiotowa umowa została zawarta na okres ważności karty i kilkakrotnie ulegała automatycznemu przedłużeniu na okresy ważności kolejnych kart, o ile – zgodnie z § 3 ust. 4 pkt 5 Regulaminu Kart Kredytowych C. - bank nie poinformował pisemnie klienta na ostatni podany przez niego adres do korespondencji, o zamiarze jej nieprzedłużania, co najmniej 30 dni przed upływem okresu wskazanego w umowie lub kolejnego okresu, na jaki umowa była zawarta. Z treści pisma powoda datowanego na 12 października 2015 roku wynika, iż tego rodzaju informacja została wystosowana do pozwanego. Bank nie przedłużył z pozwanym umowy o kartę kredytową i nie wydał mu wznowionej karty kredytowej, czego pozwany był w pełni świadomy, skoro nie otrzymał nowej karty, nie mógł zalogować się do serwisu transakcyjnego i uzyskał tego rodzaju informację także bezpośrednio z infolinii powoda – co przyznał w swoich zeznaniach. Okoliczność skutecznego zakończenia stosunku prawnego łączącego strony w wyniku nieprzedłużenia umowy przez bank – zgodnie z jego uprawnieniem wynikającym z regulaminu oraz wymagalność roszczenia nie budziły więc wątpliwości Sądu, a przed wszczęciem procesu także pozwanego, skoro uznał roszczenie powoda. Uznanie niewłaściwe roszczenia polega na tym, że dłużnik wprawdzie nie składa wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania wierzyciel może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i posiada zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Chodzi o taką aktywność dłużnika, która z jednej strony stanowi potwierdzenie długu, dzięki czemu powstaje dowód jego istnienia, a z drugiej – rodzi po stronie wierzyciela uzasadnione oczekiwanie na dobrowolne spełnienie świadczenia (vide: wyrok SN z 19.03.1997r., sygn. II CKN 46/97, Legalis nr 30842; orzeczenie SN z 07.12.1957r., sygn. 1 CR 659/56, Legalis nr 610409). Z przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci wniosków pozwanego datowanych na 13 maja 2016 roku oraz 24 listopada 2016 wynika, iż H. M. występował o zawarcie umowy restrukturyzacji lub umowy ugody dotyczącej jego zadłużenia wynikającego z umowy nr (...) polegających m.in. na spłacie kapitału w miesięcznych ratach, co należy ocenić jako niewłaściwe uznanie roszczenia (vide: wyrok SN z 19.09.2002r., sygn. II CKN 1312/00, Legalis nr 56262).

Pozwany nie kwestionował istnienia i wysokości swojego zobowiązania finansowego wobec powoda z tytułu zawartej umowy. Poza sporem pozostawała także okoliczność, iż w okresie od 15 marca 2017 roku do 15 marca 2018 roku pozwany dokonał na rzecz powoda wpłat na łączną kwotę 4.900,00 zł – co ostatecznie przyznał pełnomocnik pozwanego, domagając się uwzględnienia jedynie wpłat począwszy od pierwszej ze wskazanych dat (k.297-297v).

W pismach procesowych datowanych na 5 lutego 2018 roku i 26 marca 2018 roku powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia o kwotę 4.100,00 zł oraz dalsze 800,00 zł wskazując na dokonanie w tym zakresie spłaty przez pozwanego i ograniczył roszczenie do kwoty 10.017,81 zł.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Przy czym w świetle art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Okoliczności niniejszej sprawy nie wskazywały, by częściowe cofnięcie pozwu było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa. Zgoda pozwanego na wskazaną czynność nie była wymagana, ponieważ miało miejsce zrzeczenie się roszczenia, dlatego Sąd przyjął, iż powód skutecznie dokonał częściowego cofnięcia pozwu i w pkt III wyroku, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie w zakresie kwoty 4.900,00 zł.

W pozostałym zakresie roszczenie zawarte w pozwie, zmienione następnie pismami procesowymi z 5 lutego 2018 roku i 26 marca 2018 roku, okazało się uzasadnione. Zgodnie z umową pozwanemu jako posiadaczowi karty kredytowej był przyznany kredyt z określonym limitem, z którego mógł – na określonych zasadach – korzystać przez cały okres trwania umowy. Z momentem jej zakończenia uprawnienie to ustało, powstał natomiast obowiązek spłaty istniejącego zadłużenia, którego wysokości strona pozwana nie negocjowała. W świetle powyższego na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe i art. 481 § 1 i 2 k.c., w pkt I wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.017,81 zł wraz z:

1. odsetkami umownymi w wysokości 10%, z tym zastrzeżeniem, że wysokość odsetek umownych za opóźnienie nie może przekroczyć w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, naliczanymi:

- od kwoty 13.181,96 zł od 27.02.2017r. do 15.03.2017r.

- od kwoty 12.781,96 zł od 16.03.2017r. do 14.04.2017r.

- od kwoty 12.381,96 zł od 15.04.2017r. do 15.05.2017r.

- od kwoty 11.981,96 zł od 16.05.2017r. do 16.06.2017r.

- od kwoty 11.581,96 zł od 17.06.2017r. do 14.07.2017r.

- od kwoty 11.181,96 zł od 15.07.2017r. do 15.09.2017r.

- od kwoty 10.781,96 zł od 16.09.2017r. do 13.10.2017r.

- od kwoty 10.381,96 zł od 14.10.2017r. do 15.11.2017r.

- od kwoty 9.881,96 zł od 16.11.2017r. do 15.12.2017r.

- od kwoty 9.481,96 zł od 16.12.2017r. do 15.01.2018r.

- od kwoty 9.081,96 zł od 16.01.2018r. do 15.02.2018r.

- od kwoty 8.281,96 zł od 16.02.2018r. do 15.03.2018r.

- od kwoty 7.481,96 zł od 16.03.2018r. do 02.05.2018r. (zgodnie ze zmodyfikowanym żądaniem strony powodowej określonym w piśmie z dnia 26 marca 2018 roku – k. 305-306),

2. odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 1.735,85 zł od dnia 10.03.2017r. do 02.05.2018r.

Art. 320 k.p.c. przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną "moratorium sędziego" i określa, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten stwarza możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, niż wynika to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie Sądu do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty przysługuje tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc gdy z uwagi na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, przy czym zarazem nie może ono naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia.

W ocenie Sądu taki przypadek ma miejsce w niniejszej sprawie. H. M. tworzy gospodarstwo domowe wraz z żoną, a ich łączne dochody wynoszą ok. 3.000,00 zł, z czego pozwanego z tytułu umowy o pracę - 1.464,48 zł netto miesięcznie. Pozwanego obciążają miesięczne koszty związane z zapłatą czynszu i pozostałych opłat mieszkaniowych w wysokości 887,94 zł, za zużycie energii elektrycznej – ponad 250 zł/2 miesiące, za telewizję kablową – 45zł miesięcznie. Pozwany posiada zobowiązania finansowe na rzecz innych podmiotów, w tym do 2024 roku ciąży na nim spłata kredytu restrukturyzacyjnego z miesięczną ratą wynoszącą 685,70 zł, ponadto jego żona choruje na serce i kręgosłup (k.241-251). W ocenie Sądu sytuacja rodzinna i majątkowa pozwanego jest tego rodzaju, iż spełnienie przez niego zasądzzonego świadczenia niezwłocznie lub jednorazowo byłoby niemożliwe i narażałoby go na niepowetowaną szkodę.

W tej sytuacji w pkt II wyroku należność główną w kwocie 10.017,81 zł i odsetki umowne oraz ustawowe za opóźnienie zasądzone w pkt I sentencji wyroku w wysokości 1.375,04 zł, czyli należność w łącznej kwocie 11.392,85 zł rozłożył na 29 rat miesięcznych, w tym 28 rat po 400 zł i ostatnią ratę wyrównawczą w wysokości 192,85 zł, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca następnego po tym, w którym nastąpi uprawomocnienie się

wyroku, z zastrzeżeniem, iż w przypadku braku płatności którejkolwiek raty w terminie i w pełnej wysokości spowoduje natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty kwoty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od całości niespłaconego roszczenia poczynając od dnia opóźnienia do dnia zapłaty.

Zastosowanie art. 320 k.p.c. nie sprzeciwia się dobru powoda, ponieważ roszczenie zostanie zaspokojone w formie systematycznych wpłat, przy czym rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (vide: uchwała SN z 22.09.1970r., sygn. III PZP 11/70, Legalis nr 14836), dlatego w tym zakresie Sąd zmodyfikował okres zasądzonych odsetek.

Podstawę prawną orzeczenia o kosztach procesu w pkt IV wyroku stanowi art. 102 k.p.c. Przepis ten wyraża odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu, o ile zachodzą wypadki szczególnie uzasadnione. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należy zaliczyć zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Pozwany ma 57 lat, a dochody uzyskiwane przez niego wraz z żoną w zasadzie pokrywają wydatki związane z utrzymaniem i spłatą innych zobowiązań finansowych. Pozwany nie unikał płatności na rzecz powoda i zarówno przed procesem, jak i w jego trakcie dokonywał dobrowolnych spłat w kwotach po 400,00 zł, a w jednym przypadku było to 500,00 zł. Mając na uwadze postawę pozwanego, który deklaruje dokonywanie dalszych spłat w tych samych wysokościach oraz wszystkie wymienione okoliczności, Sąd ocenił, iż dodatkowe obciążenie go kosztami procesu powoda byłoby nie do pogodzenia z zasadami słuszności.

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)

W., 23.05.2018r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska